

Vidite, otroci, in pravkar sedaj, ko se peljemo tako veselo v saneh, sta mi prišla na misel Rajko in njegova bolna mamica in tista temna, mrzla izba. Povedati sem vam hotel, če bi ne bilo bolje, da bi opustili izlet v trg, do katerega je še dobro uro z vozom, in bi se rajši obrnili, da ...“

„O, zakaj pa, striček, tako prijetno je!“ so vzkliknili vsi trije.

„Počakajte, da vam povem,“ je rekel stric. — „Obrnili bi se, in vi bi mi izročili vaš denar, ki so ga vam dali starši za nakup tako nepotrebnih igrač, in bi ta denar rajši poslali v mesto onima siromakoma. Dodal bi še jaz kaj, in vesela bi bila ubožna žena in Rajko te podpore. Ali hočete?“

Počasneje so drčale sani. — Otroci so se spogledali, a potem brž odgovorili:

„Da, da, striček, tu imate denar za Rajka in mamico!“

„Pridni ste, otroci. Nisem mislil. — Poslal bom ta denar v mesto — kako bosta vesela!“

„A vendar, peljimo se v trg, in zdaj še zato, ker ste bili tako dobrega srca,“ dostavi stric.

In spet so drčale sani po belem snegu. — Otrokom se je zdelo, da sije solncece topleje, in da se snežni kristali še bolj bleste. Vožnja jim je ugajala sedaj še veliko bolj.

Kaj menite, zakaj neki?

Mrtvemu očetu.

*Kam si namenil se, predragi oče,
kam se podal, a po kateri poti?
Nič glasa več! Le skrivnih šum peroti
drhti, in pesem moja žalno joče. —*

*Ugasnile oči, ljubeč nas deco zroče. —
Zdaj križ iz mrtvih zre nas rok naproti,
odgrinja raj ti v večni prelepoti,
kjer Bog ugaša srca želje vroče ...*

*Življenje tvoje bilo je trpljenje,
za blagor dece tvoje darovano,
vsa sreča naša — tvoje hrepenenje ...*

*Molili zate bomo neprestano,
a ti tam gor na svetem božjem dvori
v pekočo bol tolažbo nam govôri!*

Fran Žgur.

